

360

- Преди пет години. Когато Ричард тръгна на бран срещу Адемар дьо Лимож. През време на похода един от

собствените му войници забил една стрела в бедрото му. Ричард се помъчил веднага да я изтръгне, но я счупил и върхът останал вътре. Не обърнал внимание на раната си и след няколко дни кракът му се подул. Като видял, че смъртата наближава, Ричард заповядал да доведат при него наранителя му и го попитал защо е сторил тази подлост?

- Ти уби баща ми и двамата ми братя, ти искаше да обесиш и мене - отвърнал убиецът, - радвам се, че ще умреш. Прави с мен каквото искаш.

- И Ричард какво направил? - попита любопитно Добромир.

- Заповядал да го пуснат на свобода. Дори и на смъртния си час, той бил великодушен и милостив. Разбираш ли какво е това. Да простиш на собствения си убиец! Толкова много той е обичал безстрашните и смели хора.

Той стана, взе ножиците от една лавица и подряза фитила на догарящата вошеница.

Някой тихо поклона. Влезе един прислужник и каза, че някаква жена търси княза. Веднага Иоан скочи, леко побледнял, излезе навън. Долу, при портата го чакаше Агнеса. С развълнуван глас тя му съобщи, че ^{Трунният} ~~отрашният~~ час е дошъл. От десет часа вече Ана почнала да се мъчи.

- Защо не ме извикахте веднага? - каза Иоан недоволно.

- Тя не даваше. Но аз и майка й решихме да не я слушаме. Всичко се случва...

Иоан изтръпна.

- Върви... Върви напред, да не ме види някой с тебе....
Аз ида подире ти...

Когато след малко княз Иоан, незабелязан от никого, се промъкна до портата на ватаховия дом, никакво дълбоко и радостно възмущение, примесено с глухо безспокойство, го накара за миг да